

עקר הרוח-חיים מקבלין מהצדיק (תורה ח)

קונטרס

רוחא דחיי

שיחות ומאמרים

ע"פ משנתו של

רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

מאת

הרה"ח ר' חיים בנימין וורטהיימר ז"ל

קונטרס א'

"השמחה של חמשה עשר בשבט"

לשון הקודש (מתורגם מאידיש)

תוכן השיחה

ה'פ"ר' החשוב ביותר של חמשה עשר בשבט...	הנה כי זוהי הדרך לארץ ישראל...	ילדים מרגישים כמו בבית אצל אבא...
סעודת 'חמשה עשר' של רבי נתן...	אנסה למשוך עוד קצת!	'קליפה' המכסה על ארץ ישראל...
ליל 'חמשה עשר' של רבי נתן...	לא סיפר אפילו לעצמו...	כבשו את 'מירון' בלי יריה אחת...
לא הייתי שמח מוספיק...	לדחות שמח 'מוצאי' חמשה עשר...1	זה השולחן אשר לפני ה'...
מה עושים?!	עוד קצת שמחה...	הפנימיות של 'חמשה עשר'
והתחלתי לשמח עצמי...	'דרי ארץ ישראל'...	חמשה עשר בשבט – נקודת השפלות!
וזי יקר בעיני מאוד...	ארץ ישראל היא מקום שמח!	הקדושה של רבי נתן
העיקר כשהאדם מכריח עצמו לשמחה...	קטנות דקטנות...	לשמח בט"ז בשבט עם הפירות האמיתיים...
לימודי אותו כיצד שמחים...	המעט 'זוהר' שלי לא מתבלבל...	יש כאן איזו שמחה...
עדיין אין זו השמחה של 'חמשה עשר'...	חסור של מילתא דשטותא!	התורות של הרבי על 'חמשה עשר'...
עד שהוא נחיה שמח	עם 'מעט שכל' יכולים 'לשמח הרבה'...	זמן גדול להתחדשות...
	זוהי קדושת ארץ ישראל...	

העירות והארות ניתן להשאיר ב"קו רוחא דחיי" טל' 02.3.02.47.43 שלוחה 0

© כל הזכויות שמורות

כדי לקחת זכות והשתתפות בהוצאת הקונטרסים ניתן לפנות

בירושלים 05331.93747 בכ"ז ש 05341.52325

לתרומה ממוחשבת בכרטיס אשראי בטל' 037630585 שלוחה 6491 <1

ניתן להאזין לשיעור ב"קו רוחא דחיי" טל' 02.3.02.47.43 שלוחה 2 <1

נרפיקה ועמוד: י. גרוס 0527644765

מהנעשה והנשמע בקו "רוחא דחיי"

שלוחת המועדים – חמשה עשר בשבט

בעור"ה בימים הקרובים יהיה ניתן לשמוע שיעורים מעניינים דיומא בגודל מעלת יום חמשה עשר בשבט – לידת מוהרנ"ת, בשלוחת 6<6<3 מהכניסה למערכת

הצילני מקליפת המן עמלק!!

לקראת ימי הפורים הממשמשים ובאים, יעלה לקו בשבועות הבאים, מדי יום שני וחמישי בשלוחה 1, קטעים מובחרים עם דיבורים נלהבים, לעורר הלב בתפילה וזעקה להשי"ת להגצל מקליפת המן עמלק, ולזכות לקדושת מרדכי ואסתר.

"טעמו וראו כי טוב"!!!

שלוחה חדשה נפתחה בקו, ובו עולים מדי יום ביזמו טעימות מובחרות מתוך השיעורים, מעניינים דיומא ושאר נושאים במשנת רביה"ק, אשר רבים כבר העידו על תועלת וחיות עצומה שקיבלו מזה, בשלוחה 4 <1 מהכניסה למערכת

(כמו"כ סדרנו מחדש את השלוחה של קטעים מובחרים מסודר לפי נושאים, בהוספת עוד נושאים מגוונים וקטעים רבים, בשלוחה 4 <3 מהכניסה למערכת)

הודעה ובקשה

בתקופה האחרונה התחלנו לסדר את שלוחת שיעורי החבורות בשלוחה 3 (אוצר של כ 1500 שיעורים) לפי סדר התאריכים, עם אפשרות לשמוע את תאריך מסירת השיעור, ונושא השיעורים לפי הפרטים שהיו בידנו, כאשר לעת עתה סודרו השיעורים של שנות תשפ"ג, תשפ"ד, תשפ"ה.

אך היות שאנו רוצים גם לסדר שיוכלו לשמוע באופן מפורט נושא כל שיעור, ע"כ אנו מבקשים מכל מי שיוכל לסייע בסידור הנושאים ולקחת חלק בהפצה וזיכוי הרבים, נא ליצור קשר במס' 0556741492 או בהשאת הודעה בקו רוחא דחיי בשלוחה 0.

המספר 02.3.02.47.43

בארה"ב 605.477.6808

"השמחה של חמשה עשר בשבט"

~ חבורת הבחורים יום שלישי פרשת בשלח תשפ"ב ~

ה'פרי' החשוב ביותר של חמשה עשר בשבט...

בשבוע הבא יחול 'חמשה עשר בשבט', שמחים הרבה עם כל הפירות, אולם הפרי החשוב ביותר של חמשה עשר בשבט הוא רבי נתן! רבי נתן נולד הרי בחמשה עשר בשבט*...

רבי אברהם ב"ר נחמן, כשהוא מדבר מהקדושה ומכל העיניים הקשורים ל'חמשה עשר בשבט' - הוא מונה בדבריו גם את העובדה שרבי נתן נולד בחמשה עשר בשבט.

רבי שלמה וקסלר מביא באמת² את כל השיחה שר' אברהם דיבר עמו ב'יום שישי בשלח' אודות חמשה עשר בשבט וכל העיניים מסביב, הוא כותב שם שחודש זה של חמשה עשר בשבט - החודש של ראש השנה לאילן,

א. בְּשִׁנַּת תַּק"ם נולְדְתִי בְּקֵהֶלֶת-קֹדֶשׁ נְעֻמִּירוֹב בְּחֻמְשָׁה עָשָׂר בְּשִׁבְט. (ימי מוהרנ"ת חלק ראשון אות א)

ב. מובא בסוף ספר 'כוכבי אור' הוצאת משך הנחל אות י"ב - שיחה שדיבר עם ראבר"נ ביום שישי בשלח שנת תר"ע.

זהו ה'בת עין', 'מלכות בית דוד', 'ירושלים' ועוד. אריכות דברים, שבשנת ה' אלפים תק"מ נולד רבי נתן! הוא מאריך שם בענין.. אולי בהמשך נדבר מזה.

סעודת 'חמשה עשר' של רבי נתן...

על כל פנים, השמחה של חמשה עשר בשבט - כותב רבי נתן בימי מוהרנ"ת, שבאחת מנסיעותיו היה בטשעהרין, ושם היו שני שותפים מאנשי שלומינו והוא היה ביניהם. "וְאֵז עֲשֶׂה רַבִּי דָב [אחד השותפים] סֶעֱדָה עֲבוּרִי בַלִּילָה הַשִּׁנְי לַיּוֹם רַבִּיעִי שֶׁהוּא לֵיל חֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּשַׁבָּט, שֶׁהוּא זְמַן לְדַתִּי - הוּא עֲשֵׂה סְעוּדָה בְּמִיּוּחַד עֲבוּרִי כִּיּוֹן שֶׁזֶהוּ זְמַן לִידַתִּי! וְהַזְמִין כָּל אֲנָשִׁי שְׁלֹמִינוּ הַחֲשׁוּבִים וְגַם אֶת רַבִּי יַעֲקֹב יוֹסֵף [השותף השני, שהיה מחותנו של הרב] וּבָנוּ, וְהֵינּוּ כָּלֵנוּ מְסַבִּין אֶצְלוֹ".

זה היה ביום שלישי בלילה, אור ליום רביעי. ממשיך רבי נתן ומספר שקודם לכן מעט - "בַּיּוֹם שְׁלִישִׁי אַחֲרֵי חֲצוֹת, בָּא יְדִידֵנוּ כְּבוֹד הָרֵב וְכו' מוֹרְנוּ הָרֵב יוֹדִיל נָרוֹ יֵאִיר וְדַבְּרָנוּ יַחַד בְּאַהֲבָה גְּדוֹלָה, וְאֵזִי הֵינּוּ כָּלֵנוּ בַלִּילָה עַל הַסֶּעֱדָה" - הסעודה של חמשה עשר בשבט.

"וְדַבְּרָנוּ עַל הַשְּׁלָחַן הָרַבָּה מְרַבְּנוּ ז"ל" - ישבנו ודיברנו כמה שעות בלילה עד אחר חצות הלילה, יחד עם רבי יודל ורבי בער ורבי יעקב יוסף תלמידיו של הרבי, ישבנו ודיברנו ואכלנו סעודה.

"אַחֲרֵי כֵן בָּאוּ בְּנֵי הַנְּעוּרִים מֵאֲנָשִׁי שְׁלֹמִינוּ שֶׁלֹּא הָיוּ עַל הַסֶּעֱדָה, וְנִגְּנוּ כְּמָה נְגוּנִים וְהֵינּוּ בְּשִׂמְחָה קֶצֶת וְנִמְשְׁכָה הַסֶּעֱדָה עַד אַחֲרֵי חֲצוֹת לַיְלָה". משכו את הסעודה עד אחר חצות הלילה.

ליל 'חמשה עשר' של רבי נתן...

כל זה היה בליל חמשה עשר בשבט. למחרת ביום רביעי, חמשה עשר בשבט - **"עשה רבי יעקב יוסף סעדה בביתו"** - וכל אלו שבאו אמש לסעודה של רבי בער באו עכשיו לרבי יעקב יוסף - **וגם באותה הסעדה ספרנו קצת מרבנו ז"ל ונמשך עד הערב** - דיברנו יחד כמה שעות עד הערב.

"ואחר כך התפללנו מנחה וערבית [של מוצאי חמשה עשר] וכבר הייתי יגע מאד כי לא ישנתי בלילה כפי צרכי, וגם ביום לא ישנתי כלל ועל כן הנחתי עצמי תכף לישון". בלילה ההוא - ליל חמשה עשר בשבט, אחרי הסעודה, המשיך רבי נתן לבלות שעות רבות בעבודת ה'.

בימות החורף בחוץ לארץ, אחר חצות הלילה זה בערך בסביבות השעה 11:00. הלא משכו את הסעודה עד 12:00 - 01:00 בלילה, אם כן מ-12:00 עד ה'נץ' שהוא בסביבות השעה 8:00 בבוקר - נשארו 8 שעות! כמה שעות טובות, שרבי נתן עבד את ה' - - -

לא הייתי שמח מספיק...

על כל פנים, הוא הלך לישון מיד אחרי מעריב; שם נהיה לילה מוקדם - בסביבות השעה 4-5 יכולים כבר להיות אחרי הכל.

רבי נתן לא רצה להמתין לסעודת הערב, הוא רצה ללכת לישון מוקדם ולקום חצות - מסתמא לא רצה להמתין, אלא ללכת לישון מיד.

"והייתי מרצה לבלי להתעורר משנתי לאכל סעדת הערב - רציתי כבר להישאר לישון בלי לאכול ארוחת ערב - **אך קמתי קדם סעדת הערב אבל לא רציתי לאכל** - הוא כבר היה ער אבל לא רצה לאכול - **"כי אם מעט דמעט"**.

"ואחר כך נזכרתי שעבר יום חמשה-עשר בשבט בלי שמחה כראוי! - כבר התפללו מנחה וערבית, הוא כבר הלך לישון, והתעורר שוב, ולא חשב

לאכול כי אם לטעום משהו, אולם בתוך כך נזכר: "שכבר עבר חמשה עשר בשבט, כבר עבר חמשה עשר בשבט, אולם - בְּלִי שְׂמִיחָה כְּרָאוּי! - - -
הבה נתבונן; רבי נתן אכל שתי סעודות, סעודה בלילה וסעודה ביום, אולם לשמוח כראוי כמו שצריך להיות - כמו שרבי נתן רצה להיות בשמחה בחמשה עשר בשבט - הוא עדיין לא היה שמח.

מה עושים!?

מה עושה אחד שכבר הסיח דעתו מחמשה עשר בשבט, כבר התפלל מנחה וערבית, כבר הלך לישון, ובכלל לא חשב לקום, ואחר כך כשהוא מתעורר, הוא נזכר שעדיין לא היה בשמחה כראוי? נו, כבר יש לו סיבה להיות ב'מרה שחורה'..

והתחלתי לשמח עצמי...

אבל - אומר רבי נתן - נזכרתי, "והתחלתי לשמח עצמי" - אם כן אני צריך לשמח עצמי עכשיו!

הוא התחיל לשמח את עצמו - "וְהָיָה שֵׁם רַבִּי יִשְׁעִיָּה מְטֻשְׁעָרְקֵס אֶחָד מֵאַנְשֵׁי-שְׁלוֹמֵנוּ, וְחֻטְפָּתִי אוֹתוֹ לְתוֹךְ הַשְּׂמִיחָה" - משכתי אותו לתוך השמחה שאני משמח את עצמי - "וְרִקְדָּתִי עִמּוֹ בְּעַל כְּרָחוּ".

תחילה שימח 'את עצמו' - הוא היה צריך לשמח את עצמו, ואחרי ששימח את עצמו, גרר עמו עוד אחד ורקד עמו בעל כרחו.

"וּבַתְּחִלָּה לֹא הָיָה מְרָצָה כָּלָל" - רבי ישעיה לא היה מרוצה כלל מה שמושכים אותו כאן, אבל - "אֲנִי הַכֶּרְחָתִי אוֹתוֹ הֲרַבְּהָ" - ממש הכרחתי אותו, הכרחתי אותו הרבה. "וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְשִׁנּוֹת רְצוֹנִי" - לא היתה לו ברירה, הייתי חזק. והוא לא היה מעוניין בזה - רק שלא יהיה לעמוד נגדי.

"ועל ידי זה נמשך עליו שמחה אחר כך באמת" - בהמשך הוא נהיה באמת שמח - "וכמבאר אצלנו מזה שמתחלה צריך להכריח עצמו לשמחה" - צריך להכריח עצמו להיות בשמחה כשהדבר בא בקושי - "ואחר כך בא השמחה באמת, כמו ששמעתי מפיו הקדוש בפרושי".

זה יקר בעיני מאוד...

"ואלו מעט הרקודין והשמחה באותו הלילה היה יקר בעיני מאוד מפני ומפנינים" - הוא כל כך שמח במה שזכה לריקודים הללו - "כי נתאשתי מלשמח באותו העת".

הוא כבר היה מיואש לגמרי מלשמוח, אבל "והשם היה בעזרי" - יש כאן השגחה מיוחדת, 'והשם היה בעזרי' - "לבוא לשמחה אז שהוא אצלי דבר גדול". הקב"ה עזר שהוא כן התעורר, והספיק להתחזק, וכל המעשה..

"כי כל זמן שאני זוכה להיות בשמחה, אפלו בחל, הוא אצלי יקר מאוד ומצוה גדולה" - כשאני זוכה להיות שמח, זה אצלי דבר יקר מאוד, מצווה גדולה מאוד, "כי רבנו ז"ל הזהירני מאוד מאוד להיות אך שמח תמיד". הוא רוצה לציית לרבי - "להכריח עצמנו בכל הכחות להיות בשמחה תמיד" - צריך להתאמץ הרבה בשביל זה, להכריח עצמו בכל הכחות להיות בשמחה תמיד - "והעקר לשמח את עצמו על ידי מלי דשטותא דיקא כמבאר אצלנו כמה פעמים" - העיקר הוא שישמח את עצמו דוקא על ידי מלי דשטותא, זהו העיקר.

ד. ראה ליקוטי מוהר"ן תנינא סי' כג.

ה. ראה ליקוטי מוהר"ן תנינא סימן כד, ועוד הרבה

העיקר כשהאדם מכריח עצמו לשמחה...

כלומר, כשהאדם שמח וליבו נושאו לשמחה – אכן זה דבר טוב מאוד, אבל העיקר הוא בשעה שהאדם שבור ורצון לגמרי ואינו מצליח לשמח עצמו – אז עליו להשתמש באמצעים החזקים ביותר, ב"מילי דשטותא" – לעשות עצמו כשוטה, כמו שרואים במעשה כאן.

רבי נתן שלא לפי דרכו ולפי כבודו כלל וכלל, תפס לאותו אחד ומכריח אותו לרקוד, זה ממש לא נורמלי. הוא הכניס את עצמו חזק חזק כדי לבוא לידי שמחה!

כותב רבי נתן, "זה אצלי יקר מאוד כשאני זוכה לזה!" – כשאני זוכה לבוא לידי שמחה ובפרט על ידי 'מילתא דשטותא' – כשמכריחים עצמו להיות שמח – זה אצלי דבר יקר מאוד!

לימדתי אותו כיצד שמחים...

כל זה היה ברביעי בלילה אור ליום חמישי – "ועל ידי השמחה הזאת" – אחרי שזכינו ב'מציאה' כזו להיות בשמחה, זכינו על ידי השמחה הזו "לשמח אחר כך גם בשבת קדש", בשבת שלאחר מכן, שבת פרשת יתרו זכינו גם להיות שמחים. "כי על ידי זה למדתי את רבי ישעיה הנ"ל להיות בשמחה ורקנדין בשבת קדש", הכנסתי אותו ולימדתי אותו כיצד שמחים, והיינו שמחים!---

"ורקנדינו לכבוד שמחת שבת קדש וביום אכל עמי גם רבי יודל" – בלילה היינו שמחים אבל בלי רבי יודל, וביום היה עמנו גם רבי יודל – "ובעזרת השם היה הכל על נכון שמחה ושלום, וגם במוצאי שבת רקנדינו בעזרת השם יתברך".

עדיין אין זו השמחה של 'חמשה עשר'...

הבה נתבונן, איזה 'חמשה עשר בשבט' היה כאן. תחילה ישב רבי נתן בסעודה בלילה והיה שם שמח, דיברו מהרבי. ביום היתה עוד סעודה וגם שם ישבו ודיברו מהרבי, אולם עדיין לא היתה זו השמחה בה רצה רבי נתן!

אצלנו במוצאי שמחת תורה עושים הקפות שניות, אבל במוצאי חמשה עשר בשבט? מי זוכר בכלל שעכשיו מוצאי חמשה עשר בשבט?! הוא כבר הולך לישון, זהו.

אולם רבי נתן התפלל ערבית והלך לישון, והוא מתעורר שלא ברצונו – וכאן הוא מתחיל מחדש, הוא נזכר שלא היה שמח בחמשה עשר, זה עדיין לא, אין זו השמחה של חמשה עשר בשבט!

הוא ישב יחד כמה שעות בסעודת הלילה, כמה שעות ביום, דיברו מהרבי, אולם עדיין אין זו השמחה של חמשה עשר בשבט, עדיין חסרה השמחה של חמשה עשר.

עד שהוא נהיה שמח

הוא בא במוצאי חמשה עשר בשבט ומתחיל לשמח את עצמו, וכשזה לא בא כל כך בקלות - גוררים פנימה מישהו שלגמרי לא מעונין בריקודים, לא מעונין להיות שמח - מתנפלים עליו, ועל שנותיו..

מתחילים לגרור אותו ולשמח אותו, גוררים אותו, מכריחים אותו, עד שאין לו ברירה.

זה היה ממש בכפייה, מכריחים כאן אדם להיות שמח. ולבסוף הוא באמת נהיה שמח. שלא ברצונו הוא נהיה שמח באמת! בכפייה -

"כופין אותו עד שיאמר רוצה אני", והוא נהיה שמח, הוא ממש שמח.

הנה כי זוהי הדרך לארץ ישראל...

ממשיך רבי נתן וכותב - "ובפֿרט לענין הנסיעה לארץ ישראל היתה השמחה עקר גדול אצלי". כל זה היה בדרך לארץ ישראל - במשך כמה חודשים היה מוחו של רבי נתן עסוק רק בדרך הנסיעה לארץ ישראל. ועניין השמחה היה אצלו יסוד גדול.

"וכל שמחה ושמחה קטנה וגדולה מעט ורב שהיו לי בדרך" - הן כשהצליח לשמוח מעט, והן כשהצליח לשמוח הרבה - הפל היו סיעתא דשמיא כדי לזכנו לבוא לשם". כל שמחה קטנה לה זכה - היה הכל 'סיעתא דשמיא' כדי שאזכה להגיע לשם.

ובלא זה - לולא כל עניני השמחה שהיו לי באמצע - "לא היה אפשר לי לבוא לשם!" לא הייתי מגיע לארץ ישראל. לכן היה יקר בעיניו כל פעם שזכה להיות בשמחה.

אנסה למשוך עוד קצת!

כל זה היה דרך לארץ ישראל, על ידי זה זוכים לגבור על כל הניסיונות בדרך לארץ ישראל!

מה שרבי נתן מאריך כאן בימי מוהרנ"ת, שהוא נסע לארץ ישראל באופן כזה שבאמת על פי דרך הטבע לא שייך היה לנסוע. יש מניעות שלא שייך לשבור בכלל! מניעות כאלה... בכלל לא שייך

1. ראה ימי מוהרנ"ת חלק שני אות א: כי היה לי מניעות רבות בלי שְׁעוֹר בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּכָל נְסִיעָה וְנְסִיעָה שֶׁהָיְתָה נוגעת לענין הנסיעה לארץ ישראל, עד אשר יכלו המון יריעות לפרטם.

לשבור זי!

אלא שרבי נתן חשב כל פעם בנפרד, בינתיים אנסה למשוך. בעת הזו אפשר עדיין להמשיך בדרך?! אינני יודע אם אכן אצליח להגיע, אבל תן לי למשוך עוד קצת...

לכן שימח את עצמו, ושימח גם אחרים, וכח השמחה נסך בו כחות להחזיק מעמד בדרך הארוכה שעל פי דרך הטבע לא היה במציאות שיגיע.

הוא לא התייאש באמצע, הוא היה שמח ושמח.

לא סיפר אפילו לעצמו...

בסתר לבו - הוא אפילו לא סיפר זאת לאחרים - רק בסתר לבו חשב להגיע מכאן לארץ ישראל. הוא הסתובב והסתובב, ולא סיפר אפילו לעצמו שבכוונתו להגיע מכאן לארץ ישראל!"

הוא לא גילה זאת משום שלא רצה לדבר יותר מדי, דבר שיביא להתגברות המניעות. הוא רק אמר: "הלא כאן ודאי מותר לי ללכת!", הוא התחמק אפילו מעצמו, עד עד - עד שמצא את עצמו מגיע לארץ ישראל!

ז. ראה שם באות יט: ובכל פעם עמדו לפני המניעות כחומות נחשת ובריחי ברזל ממש. (ועיי"ש עוד באריכות).

ח. ראה ימי מוהרנ"ת חלק שני יט וזל"ש: "ולא הגדתי לשום אדם שיש סבא בדעתי שבנסיעה הזאת אסע לאדעס ומשם לארץ ישראל ובאמת גם אני בעצמי לא הייתי יודע בברור אם אצפה לזה כי עדן הייתי מספק מאוד."

ט. ראה ימי מוהרנ"ת חלק שני לט וזל"ש: "אבל עדן לא היה דעתי צלולה בענין זה ולא ידעתי בעצמי להכריע דעתי, לפעמים נגמר בדעתי לנסע בודאי, ולפעמים להפוך, ולפעמים הייתי מספק בלי הכרעה אך נתישבותי בכל פעם מה לי לבלבל דעתי לעת הזאת, לעת עתה אני כאן ואני צריך לנסע מעיר הזאת לעיר הסמוכה הצריכה לי, ומה לי לדאג ולחשוב על יום מקורי!"

הוא הגיע לארץ ישראל - כותב רבי נתן - קיבלו אותנו שם אנשים...
הסתכלו עליו כמו היה אליהו הנביא!

שכן זה שנתיים ימים שלא הגיעו אנשים מחו"ל לארץ ישראל עקב הפחד
הגדול ששרר באותם ימים. והוא עשה דבר שאף אחד לא עשה! הוא דחף
את עצמו, הבריא את עצמו, עד שהגיע לארץ ישראל! והכל בכח השמחה
הזו!

לשמחה של חמשה עשר בשבט היה חלק ניכר בהגעתו לארץ ישראל!

להיות שמח 'מוצאי' חמשה עשר...

בקיצור, רואים דבר אחד, זהו לימוד עבורנו; מה הפירוש חמשה עשר
בשבט, מה זה חמשה עשר בשבט? - שצריך לשמוח בחמשה עשר, ועד כמה
צריך להיות שמח אפילו במוצאי חמשה עשר!

אפילו אם לא היו שמחים בחמשה עשר בשבט, עדיין צריך להיות שמח
אפילו במוצאי חמשה עשר! עדיין צריך לשמח אפילו אחרים, ואפילו להכריח
אותם, ולבוא לידי שמחה, ושיהיה חשוב בעיני מה שזכיתי להיות בשמחה.
ואחר כך זוכים גם לרקוד, וזוכים להיות בשמחה גם בשבת שאחרי זה. זו
הדרך לארץ ישראל!

י. ראה ימי מוהרנ"ת חלק שני קלה וזל"ש: וגדל הרעש והשמחה וההחיות, שהיה אז מביאנו
לארץ-ישראל אי אפשר לבאר ולשער וכלם אמרו שאנחנו התינו אותם ממש, כי זה שנתים
אשר לא ראו אדם ממדינתנו [...] על כן היה עליהם שמחה רבה וכלם אמרו שאנחנו מחיים כל
ארץ ישראל על שבאנו לשם, קצתם אמרו שאין אלו אנשים כלל רק הם מלאכים שנשלחו מן
השמים, וזה אמר שזה בחינת אליהו שיבואו עכשו פתאום אנשים מחוץ לארץ לארץ ישראל בעת
קצת אשר אפלו המושלחים לא רצו לילך בים כי-אם בידשה, אשר מחמת זה לא בא שום אדם
לארץ ישראל זה סמוך לשנתים.

יא. ראה ימי מוהרנ"ת חלק שני אות לו

עוד קצת שמחה...

זהו לימוד היוצא ללמד על הכלל כולו, מהי הדרך בעבודת השם - עוד קצת שמחה ועוד קצת..

כל אחד צריך ללכת דרך ארוכה, לא רק לארץ ישראל, אלא אפילו בארץ ישראל עצמה צריך גם כן ללכת ולהתעלות מדרגה לדרגה.

כל העניין שצריך לבוא לארץ ישראל הוא, כי בארץ ישראל הולכים מדרגה לדרגה. אי אפשר להיות איש ישראלי באמת - שהולך מדרגה לדרגה - כי אם על ידי ארץ ישראל!

הרבי אומר² ש'בארץ ישראל יש כח של 'אריכת אפיים' - יכולים לסבול כל מיני מניעות שיש בעבודת ה'.

ארץ ישראל היא מקום שמח! היא עושה את היהודי שמח!

'דרי ארץ ישראל'...

אכן יהודי ארץ ישראל מסובלים תמיד ביסורים, אולם ליהודי חוץ לארץ אין את הכח לסבול ולו אחד מני אלף מהיסורים שיש ליהודי ארץ ישראל.

מי שמכיר קצת את סדר הדורות כאן, מבין מעט מה הפירוש 'ארץ ישראל' דיגע משפחות'...

יב. ראה ליקוטי עצות ארץ ישראל אות ג' וז"ל: מי שרוצה להיות איש ישראלי באמת, דהינו שילך מדרגא לדרגא אי אפשר כי אם על ידי קדשת ארץ ישראל.

יג. ראה ליקוטי קמא סימן קנ"ה וז"ל: נמצא, שעקר עבודת איש הישראלי זוכין על ידי ארץ ישראל, שהוא בחינת אמונה, בחינת אריכת אפיים, בחינת כח הגודל וכל הצומח, שעל ידי זה זוכין להתחזק בעבודתו, ולבלי להסתכל על שום מונע ומעכב ומבגלל.

כל משפחה והסיפור שלה, הסיפורים שיש לכל משפחה מהמשפחות שהגיעו הנה; אלו שגוועו ברעב רח"ל, מגיפות, כל מה שעבר עליהם כאן, עניות, יסורים, ומה לא – כל זה הם עברו כאן בארץ ישראל...

המשפחה שלנו הגיעה לארץ ישראל בשנות הלמ"ד, כמדומני בתחילת שנות הלמ"ד (תחילת שנות התר"ל). סבא וסבתא שלי סיפרו איך ילדים מתו כאן, ומה שסבלו כאן בלי שיעור, בלי שיעור...

הם סבלו כאן יסורים נוראים, והכל רק כדי להחזיק מעמד ולהישאר בארץ ישראל, לא לברוח – רובם ברחו(!)

כל המשפחות הנמצאות כיום בארץ ישראל אינם משפחות ש'באו' לארץ ישראל, אלא משפחות ש'נשארו' בארץ ישראל.

כל אחד שדר בארץ ישראל, אינו אלא 'חלק זעיר' ממשפחות רבות שגרו כאן וברחו, רוב משפחות ברחו בחזרה.

יחידים החזיקו מעמד ונשארו! אלו טעמו את טעמה של ארץ ישראל והבינו שבשביל הנעימות הזו שיש בארץ ישראל י, מוכנים הם לסבול כל מיני יסורים שבעולם.

אני זוכר שסבי סיפר לי, שהוא היה פעם בחו"ל והציעו לו לכהן שם כרב, אמרו לו: "בא, למה לך להתיגע לפרנסה, הבא הנה את אשתך וילדיך ואנו נמנה אותך לרב!". ענה להם סבי: "מה? אשתי וילדי?!" - כל חו"ל אינה שווה בעיני שאביא אותם הנה, אין לי מה לעשות? לצאת לחו"ל?!"...

ארץ ישראל היא מקום שמח!

הרבה יהודים מספרים על סוגי המעברים שעברו כאן, חלקם אכן עזבו, ורק יחידים ממש נשארו, חלק גדול מהמשפחה נסעו בחזרה!

הכח לסבול ולהחזיק מעמד - יש רק למי שמרגיש את הנעימות של ארץ ישראל, נעימות כזו!^{טו}

עבור הנעימות של ארץ ישראל – יש כח לסבול כל מיני יסורים שבעולם! לכן, הכח של ארץ ישראל; מי שרוצה להרגיש את הטעם של להיות יהודי, ללכת מדרגה לדרגה, בהכרח שיעבור עליו הרבה בלי שיעור, אולם על ידי ארץ ישראל ששם מרגישים את הנעימו"ת - זוכים ל'אריכת אפים' כזו, סובלים כל מיני מניעו"ת.

יודעים שזו דרך בה מוכרחים לעבור, מחזיקים מעמד, שרוים בשמחה. וכפי שרבי נתן מספר לנו כאן את הדרך לארץ ישראל - השמחה שאדם מחיה את עצמו, כל זה בא מהנעימות של ארץ ישראל! מהותה של ארץ ישראל היא שמחה!

קטנות רקטנות...

יש תורה שלמה מהרבי בה הוא מסביר את ענין 'הדרך לארץ ישראל'^{טז}. הדרך לארץ ישראל היא, שהאדם משליך עצמו ל'פשיטות', סובלים כל מה שעובר, כל מיני קטנות - הכל על ידי 'מילתא דשטותא'!

מכניסים את האדם לקטנות המוחין כזו, שהוא צריך להצליח לשמח את עצמו רק על ידי מילתא דשטותא, רק על ידי זה הוא יכול להחזיק מעמד.

אם יתנו לו דעת גדולה יותר הוא לא יוכל להחזיק מעמד. עוברים עליו בלבולים כאלו, הוא מוריד עצמו לתוך קטנות דקטנות ממש, קטנות דקטנות.

טו. ראה ליקוטי מוהר"ן תנינא סימן ע"א ובביאור הליקוטים שם אות א'.

טז. ליקוטי מוהר"ן תנינא סימן ע"ח.

המעט 'זוהר' שלי לא מתבלבל...

היה פעם שהייתי בחולשת המוחין כזו, עד שלא יכולתי ללמוד כלל, אולם יש לימודים כמו הזוהר שאפשר ללמוד באמירה לבד - אומרים ואומרים.. אז אמרתי ואמרתי.

תוך כדי אמירה, היו כל מיני התרחשויות בבית, כל מיני דברים שהלכו לי על העצבים, ובטבעי הייתי אמור להגיב ולהורות 'ככה ככה'.. אולם הייתי בקטנות המוחין כזו, אמרתי קטע מהזוהר והרגשתי חירות כזו - אני בקטנות כזו ששום דבר אינו מרגיז אותי.

אדם גדול יש לו על מה להתרגז, הוא מבין ענין; הולך לו כמו שהוא רוצה - לא הולך לו כמו שהוא רוצה... אבל הרגשתי מתיקות כזו מה שאני אומר עוד פעם ועוד פעם את המעט 'זוהר' שלי; ההספק שאני צריך ללמוד - לא מתבלבל משום בלבול שבעולם, שכן לומר את מעט המילים הללו בלי להבין מה אני אומר - זה אני עדיין יכול...

אז הבנתי קצת מה שמסופר על הרבי בהיותו באיסטנבול בדרכו לארץ ישראל, הרבי נכנס אז לקטנות כזו - הוא באמת החיה את עצמו רק עם 'קטנות המוחין'..

הסוד של מילתא דשטותא!

זהו הסוד של 'מילתא דשטותא' "אתה בקטנות ואתה עוד מצפה שיהיה לך אז שכל גם כן?!", הלא במצב כזה יהיה נדמה לך, ש'לחשוב להיות בשמחה', זו הטיפשות הכי גדולה, יהיה נדמה בעיניך שצריך רק להתרגז...

על פי השכל הזה – השכל הקטן שיש אז, נדמה, שהדבר הכי חכם הוא להתרגז, רק לצעוק, להתרגז על אנשים, להביע דעות...
אולם כשיודעים: "אני ממש בקטנות, אני יודע שאין לי שום שכל!" –
או אז יכולים להיות בקטנות ובשמחה! בשמחה..
שמחים עם מעט שכל. זהו לימוד נורא, מהלימודים של הרבי!

עם 'מעט שכל' יכולים 'לשמוח הרבה'...

הרבי בעצמו זכה להגיע לארץ ישראל רק על ידי זה; ה'בעל שם טוב' לא היה יכול להוריד עצמו לקטנות כזו, כמו שצריך לעבור קודם ארץ ישראל! אולם הרבי הוריד את עצמו...

מזבא שם יי, שכשהרבי יצא לרחוב, עמדו שם בני הנעורים והשליכו קליפות, התקוטטו והשליכו קליפות אחד על השני. יצא הרבי והצטרף אליהם, הוא הרים איזה 'קליפה' וזרק גם כן, הוא הוריד את עצמו באופן הנמוך ביותר, הוא שימח את עצמו!

יהודי צריך להיות שמח! מה זה משנה לי? אני צריך להגיע לארץ ישראל! אם אראה בדרך איזה נער שמשליך 'קליפות' – "יאללה! בואו נשליך קליפות!", זורקים ומשליכים...

אה, הרבי שימח את עצמו עם הביטויים איתם מתבטאים במשחקים הללו...

זוהי קדושת ארץ ישראל...

על כל פנים, זהו לימוד גדול! זהו הלימוד של ארץ ישראל!

בתורה ע"ח בה מדבר הרבי מהדרך לארץ ישראל, בהמשך דבריו מבאר הרבי"ט, שגם בארץ ישראל עצמה מתרחש תהליך זה, אלא שהוא יותר בפנימיות. זוהי הדרך, כל הדבר הזה זה קדושת ארץ ישראל! קדושת ארץ ישראל זה מוחין עצומים ותמימות עצומה ופשיטות עצומה – כח עצום לסבול הכל. גם אצל רבי נתן התנהג הדבר באופן זה, והוא אכן זכה להגיע לארץ ישראל. זו באמת הדרך, זו קדושת ארץ ישראל – "שהאדם ישמח עצמו!".

ילדים מרגישים כמו בבית אצל אבא...

רואים בחוש, השמחה של ארץ ישראל איננה בנמצא באף מקום אחר – בכל המדינות והגלויות. ואע"פ שארץ ישראל שרויה במצב של אחרית הימים טרם הגאולה – אך אע"כ המציאות היא שארץ ישראל היא המקום השמח ביותר!

אמרו פעם **לרבי לוי יצחק** על ירושלים, שיש בה מריבות בהפגנות, ופעמים רבות עושים שטויות. אמר להם רבי לוי יצחק: "ילדים מרגישים כמו בבית אצל אבא, משתוללים..." כאן בארץ ישראל מרגישים טוב יותר, ככה זה. כאן בירושלים מרגישים בבית, זוהי קדושת ירושלים!

זוהי הקדושה! אמנם פעמים רבות כשיש הרגשה טובה עושים שטויות... אולם השורש לזה הוא – שמרגישים כאן טוב! כאן זה מקום שמח, כאן באים, צועקים 'נאצי'...

רבי לוי יצחק ישב פעם ב'שלום זכר' יחד עם **רבי אהרן קצינלבוין ז"ל**. אמר רבי אהרן קצינלבוין לרבי לוי יצחק, שהמצב כאן גרוע מרוסיה, הציונים כאן גרועים עוד יותר מהרוסים, מה שהם מעוללים כאן..

כשרבי לוי יצחק היה כבר בחוץ נענה ואמר: "הוא מעולם לא היה ברוסיה, הוא לא יודע על מה מדובר!" כאן אם נכנס שוטר [זו כבר הוספה שלי...], אם נכנס שוטר משפילים אותו – הוא בורח מכאן... ברוסיה פחדו 'פחד מות', אוי איך רעדו. הרגו אנשים.. ואילו כאן צועקים עליו - והוא עוד נעלב... אתה מבין, אנו נמצאים כאן בארץ ישראל, מרגישים שכאן זה ארץ ישראל!

'קליפה' המכסה על ארץ ישראל...

איי יש כאן ציונים? זו אכן קליפה שיש כאן על ארץ ישראל! שם, בחו"ל אין קליפה על חו"ל - חו"ל בעצמה היא חתיכת קליפה, הדבר מעיקרו זה קליפה אחת גדולה!

ארץ ישראל היא מקום שמרגישים שמחה, ולכן הקנאות בארץ ישראל עובדת טוב - כי מרגישים כאן בבית! ציוני שיכנס, יצקו עליו, ילמדו אותו: "אתה ציוני? מה לך ולציון? ברח מכאן! תן לנו לשמור שבת, לך מכאן, אנחנו חזקים!"

העובדה שגדרי הקדושה עדיין קיימים בכותל המערבי, שיש מחיצה - זה הכל בזכות חסידי ברסלב שבאו לכותל יום יום. רבי הירש לייב ליפל, רבי אברהם יעקב גולדרייך - כל אלו שהלכו יום יום ונלחמו.

כבשו את 'מירון' בלי יריה אחת...

בימים עברו, גם למירון לא יכלו לבוא בל"ג בעומר - המקום היה מלא קליפות, פריצות, נורא נוראות, נורא נוראות.

מתי חל השינוי? ממתי הפכה מירון להיות מקום של יהודים יראים ושלמים בל"ג בעומר? מאז שחסידי 'סאטמער' החלו לבוא מאמריקה למירון, הם התחילו, שכרו דירות, הכל..

לפני כן כל ההר היה מלא עם האוהלים של הספרדים (הפרענק'ען), פריצות. אך אז באו חסידי סאטמער, עם ה'רחבות' האמריקאית, באו ושכרו דירות..

הם שאלו את בעלי הדירות: "כמה משלמים לך על המתחם? אני אשלם לך כפול!" - וכך הפך המקום להיות מלא ביהודים יראים ושלמים, הם כבשו את המקום בלי יריה אחת.

ככה זה, הכח של ארץ ישראל הוא כח חזק, כח עצום! כח של שמחה עמה אפשר לעבור ולדלג על כל מיני מניעות, כל מיני מניעות שבעולם.

זה השולחן אשר לפני ה'...

נחזור לענייננו, דיברנו כאן אודות חמשה עשר בשבט; הקדושה של חמשה עשר בשבט אצל רבי נתן זה עסק גדול, חמשה עשר בשבט הוא יום ההולדת של רבי נתן. באחד המכתבים^{כא} כותב רבי נתן שישב אצל "זה השלחן לפני ה'!"

ישב בשולחן של חמשה עשר - שולחן לפני ה'.

הפנימיות של 'חמשה עשר'

כפי שהוזכר לעיל, לרבי אברהם ב"ר נחמן יש אריכות שלימה מענין חמשה עשר בשבט. העיקר של חמשה עשר בשבט הוא, שהוא 'ראש השנה לאילנות', ובעיקר נוגע ראש השנה לאילנות לענין נטע רבעי^{כב}, שפירות רבעי

כא. ראה בספר עלים לתרופה מיום ד' חמשה עשר בשבט תר"ב: "מכתבך קבלתי עתה בהיותנו מסובים על השולחן אשר לפני ה' בזה היום חמשה עשר בשבט"

כב. עיין מסכת ראש השנה פרק א'

צריכים להעלותם לירושלים. וממתי מחשבים את הפירות לשייכם לשנה של רבעי - החישוב מתחיל מחמשה עשר בשבט.

נמצא - אומר ראבר"נ - על פי מה שרבי נתן אומר בליקוטי הלכות הל' ערלה הלכה ה' כ', שיש 'ארבע תקופות בשנה', והרבי אומר בליקוטי מוהר"ן כ"ד שיש 'ארבע מדרגות בשפלות' - לא ניכנס עכשיו לבאר באריכות את כל הענין, אולם הנוגע לענייננו הוא, שכל יהודי צריך שפל בארבע בחינות:

[א] ממי שגדול ממנו.

[ב] ולא זו בלבד, אלא שפל יותר אפילו ממי שבמדרגה שווה עמו.

[ג] ולא רק מחברו (שעומד במדרגה כמוהו), אפילו ממי שקטן ממנו. משום שלשני יש מעלה שמצד אותה מעלה הנך נחשב לכולם נגדו, שהרי לך אין מעלה זו. הרי שאפילו אם הזולת קטן ממך, עדיין עליך להיות שפל ממנו.

[ד] הבחינה הרביעית זה ביטול גמור; לא זו בלבד שצריך להחזיק עצמו קטן יותר מהזולת, אלא צריך לבטל 'עצמו' לגמרי, עד שאפילו האדם השפל ביותר עלי אדמות - גם הוא צריך להחזיק עצמו נמוך יותר ממה שהוא, לא רק כלפי אחרים, אלא כלפי עצמו!

הוא צריך להחזיק עצמו יותר קטן ממנו ב'עצמו'! זהו הביטול הגדול ביותר, שלימות השפלות! - זה נקרא 'ביטול גמור'! אפילו מה שהוא, גם אז הוא לא. ביטול גמור! (זהו שיחה שלימה בפני עצמה, זה נושא עדין).

אומר רבי נתן: 'ארבעת הבחינות שיש בשפלות', כנגדם יש 'ארבע תקופות השנה'; השנה מתחילה מניסן; תקופת ניסן, תקופת תמוז, תקופת תשרי, ותקופת טבת - ובכל שנה צריך האדם לזכות ליותר ויותר שפלות.

ב'תקופת טבת' [שהיא חודשי טבת שבט אדר] נתברר גמר תקופת החדשים, ואז הוא הביטול הגדול ביותר! ונקודת המרכז של תקופת טבת זה

חמשה עשר בשבט, 'נקודת השפלות' זה בחמשה עשר בשבט, ולכן אז מתחילה הפריחה! [נקודה זו אינה מובאת בליקו"ה, זה אני מוסיף ממה שהבנתי].

חמשה עשר בשבט – נקודת השפלות!

הלא הרבי מלמדנו; מתי מתחיל הגרעין לגדול ולצמוח? רק אחרי שהוא נרקב לגמרי, אחרי שהוא נהיה בטל ממש – או אז מתחיל הגרעין לצמוח! נקודת הצמיחה מתחילה מתכלית ה'אין', וזהו ענין השפלות – כשהאדם נעשה כלום בעיני עצמו, או אז הוא מתחיל לצמוח ולפרוח!

לכן חמשה עשר בשבט הוא 'ראש השנה לאילן' – שזה נוגע לענין העלאת הפירות לירושלים. ירושלים – אומר רבי נתן – היא העיר של שפלות, היא ה'עיר מלוכה ב'י'. יש פסוק: "ורמה וישבה תחתיה" – שבו איש תחתיו, היה למטה ממדרגתו!

ירושלים זו עיר שאנשיה שפלים בעיני עצמם, ירושלים מסוגלת לשפלות! בירושלים מרגישים שפלות אמיתית. לכן קדושת פירות נטע רבעי היא, שצריכים להעלותם לירושלים – כדי לזכות לקדושה של שפלות! וזה נקבע בר"ה לאילנות – ר"ה לאילנות קובע אלו פירות שייכים לקדושת 'נטע רבעי', וזאת, משום שקדושת חמשה עשר בשבט היא שורש הדבר.

הקדושה של רבי נתן

מסיים ראבר"נ כך: "בחודש הזה ר"ה לאילן, בחינה בת עין, בחינת מלכות בית דוד, בחינת ירושלים – נולד מוהרנ"ת, שהיה בחינה יהושע נגד רבינו

הקדוש, בחינת משה". הרבי הוא משה, ורבי נתן הוא יהושע - "ופני לבנה כפני חמה בחינה מלכות נגד חכמה.

"וגדלה ועצמה מחמת ענותנו - ענותנו של רבי נתן היתה למטה מכל הד' בחינות שפלות של כל ארבעת הבחינות. היתה לו שפלות כזו - למטה מכל הד' בחינות, בחינת ירושלים עיר הקודש". רבי נתן זוכה לקדושת ירושלים, וירושלים היא שלימות היראה, יראה-שלם, שלימות היראה! בושח ושפלות אמיתי! "וזה עיקר קדושת ירושלים במקום גדולתו שם אתה מוצא ענותנותו - ורמה וישבה תחתיה - ועל כן צריכין להעלות הפירות לירושלים (עיין היטב בהלכות ערלה הנ"ל)".

זהו כלל: "על ידי ענוה זוכין לחכמה! וכן מצינו במוהרנ"ת שהיה חכם גדול בכל האופנים, כמו שמובא בחיי מוהר"ן שהעיד רבינו ז"ל עליו שהוא היה חכם גדול".

שכן, לזכות לחכמה - זה על ידי שפלות, "והחכמה מ'אין' תמצא. ועל כן בירושלים שזוכין לענוה שם זוכין לחכמה, ואין תורה כתורת ארץ ישראל שהיא ירושלים עיר החכמה שיבנה במהרה בימינו, אמר". עיקר התורה היא תורת ארץ ישראל, ועיקר ארץ ישראל היא ירושלים 'עיר החכמה'.

וכל זה טמון ב'קדושת חמשה עשר בשבט - קדושת רבי נתן, זה מה שרבי אברהם אומר כאן.

לשמוח בט"ו בשבט עם הפירות האמיתיים...

בקיצור הדברים - מה שדיברנו תחילה מענין השמחה של חמשה עשר; חמשה עשר בשבט זה זמן של שמחה גדולה, זה לא יום בו רק מחפשים לקנות שקדים אנגליים, בצל הודי, ואני יודע מה - קפה טורקיי.. זה לא יום בו מאספים מכל המינים, יש כאן איזה שמחה גדולה וחיות אמיתית מהפירות של חמשה עשר בשבט, מהפירות האמיתיים של חמשה עשר בשבט, פירות הנשמות! 'פרי הארץ לגאון ולתפארת!'

כך אומר הרבי²: מה שבאמת מכונה 'פרי הארץ' – אלו הנשמות השייכות לארץ ישראל, הנשמות הגדולות היורדות ובאות לעולם - כמו נשמת מוהרנ"ת!

בעצם התגלות אורו של הרבי טמונה חיות גדולה מזה, ובזה עסק רבי נתן לדבר ב'סעודת חמשה עשר', דיברו מגדולתו של הרבי! לחמשה עשר בשבט יש משמעות.

יש כאן איזו שמחה...

אגב, לפני שנים; היום עושים יותר עסק מחמשה עשר בשבט, אך (זכורני) שבשנים עברו היהודים של פעם לא חשבו על חמשה עשר בשבט, הילדים חזרו מהחזר והביאו פירות, קצת שקדים אגוזים, מי חשב פעם על פירות?! אם היה תפוז שמחו - זה היה פירות ט"ו בשבט!

בימינו עושים ועושים, ומי מדבר מעריכת השולחנות אצל האדמורי"ם, מביאים פירות מכל העולם... צריך לשכור ערבים שיאכלו כל כך הרבה פירות. בליעה"ר מה שקורה היום...

על כל פנים, אמנם החיצוניות של חמשה עשר בשבט קיבלה איזה חשיבות – אולם המשמעות של חמשה עשר בשבט..

אצל רבי נתן רואים מה פירוש שמחה של חמשה עשר בשבט - יש כאן איזה שמחה! יש כאן איזה שמחה, שמחה נוראה! שמחה של ארץ ישראל! שמחת ירושלים! שמחה של הרבי! שמחה של רבי נתן! וכל מי שרוצה להיאחז בקדושה זו, מסתכל איך רבי נתן נאחז בקדושה זו.

אפילו במוצאי חמשה עשר בשבט, הרגיש שעדיין לא היה שמח כדבעי, והיה צריך להשלים זאת בכל מיני דרכים, הוא כמעט לא מסביר מה, הוא רק מספר מה שעשה, כמה היה שמח.

התורות של הרבי על 'חמשה עשר'...

אצלנו כשמתחילים לומר לאחד, הוא אומר איזה תורה, הוא אומר איזה ווארט על חמשה עשר בשבט. אולם באמת יש בחמשה עשר בשבט דברים כאלו, שכמה שתהיה שמח לא יהיה זה לחינם! בקש מה' יתברך: **"רבש"ע עזור לי לזכות לקדושה של חמשה עשר בשבט!"**.

הלא הרבי בעצמו אמר ^י, הרבי העיד על עצמו בכל הזמנים, כשמוגיע; הרבי מנה את יו"ט פסח, פורים, ומקודם לו חמשה עשר - אין אני כמו מקודם! עבודה חדשה, חמשה עשר בשבט חדש! עבודה חדשה, ענין אחר לגמרי---

התורות בהם מדבר הרבי מחמשה עשר בשבט; הלא הרבי נהג לומר תורה ב"שבת שירה"^י, שהיה בחמשה עשר בשבט עצמו, או שבת לפני זה, או שבת אחרי זה. התורות שהרבי גילה אז היו שייכים לעבודה שהרבי התחדש בכל פעם - אלו הם התורות של הרבי.

כל מה שקורה בתוך התורות - שם טמון החמשה עשר! שם טמון מה שהרבי פעל בחמשה עשר.

כז. ראה חיי מוהר"ן סימן פט וז"ל: "שיחתו הקדושה של רבינו ז"ל מוצאי שבת פרשת תולדות תק"ע פה ברסלב. כל סדר הזמנים של כל השנה דהיינו ראש-השנה יום כפורים סוכות הושענא רבא שמיני עצרת חנוכה ופורים, ומקודם לו חמשה עשר, פסח שבועות וכו', בכל זמן וזמן מאלו הזמנים אין אני כמו מקודם (ואמר בזו הלשון: אז סע קומט די צייט בין איך ניט דאס וואס פריער): (המובן מדבריו היה שבכל אלו הזמנים הוא בא על השגה ודעת חדש לגמרי, ואינו עובד את השם יתברך באלו הזמנים עם העבודה שעבד כבר באלו הזמנים בשנים שעברו, רק בכל שנה ושנה הוא בא על השגה חדשה לגמרי, ויש לו עבודה חדשה באלו הזמנים).

כח. ראה חיי מוהר"ן אות קכו.

זמן גדול להתחדשות...

על כל הפנים, זה זמן גדול! זמן גדול להתחדשות, כל חודש שבט הוא התחדשות גדולה, בפרט חמשה עשר – זו התחדשות גדולה, זמן גדול!

מי שיודע להעריך זמן גדול, התחדשות - יודע דבר אחד, הוא צריך הכנה לבקש מהקב"ה שיזכהו לקבל את היום בקדושה כראוי. לזכות לעבוד את השם יתברך ביום הזה באיזה אופן שרק זוכים, לעבוד בשמחה גדולה, להקדיש קצת זמן להשם יתברך, קצת זמן להתבודדות, לאמירת תהילים---

הקב"ה יעזור לנו לכולם, חזקו ואמצו!

חלק מהוצאות הקונטרס נתגדב
ע"י ר' אלימלך קיניג שליט"א
לרגל הולדת בנו למז"ט
ובזכות מצוות זיכוי הרבים
יזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכיוצ"ח

חלק מהוצאות הקונטרס נתגדב
ע"י המחותנים
לזכות
החתן אברהם אליעזר בן טויבא
והכלה פיגא ריילא בת יוכבד
בזכות זה יזכו לבנות בית נאמן
בישראל

חלק מהוצאות הקונטרס נתגדב
ע"י ר' ישראל שווארץ שליט"א
לרגל הולדת נכדו למזל"ט
ולזכות
החתן חיים זאב בן שרח מרים גיטל
והכלה מנוחה ליבא בת יוכבד חנה
בזכות זה יזכו לבנות בית נאמן בישראל

חלק מהוצאות הקונטרס נתגדב
ע"י ר' שלמה יהודה כהנא
שליט"א
לרגל הולדת בתו למז"ט
ובזכות מצוות זיכוי הרבים
יזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכיוצ"ח

חלק מהוצאות הקונטרס נתגדב
ע"י ר' שמואל ברוך פילמר
שליט"א
לרגל הולדת נכדו ונכדתו למזל"ט
לזכות הרך הנימול
בזכות מצוות זיכוי הרבים
יזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכיוצ"ח

חלק מהוצאות הקונטרס נתגדב
ע"י ר' יואל צבי רוטנברג שליט"א
לרגל אירוסיו בתו
ובזכות מצוות זיכוי הרבים
יזכו לבנות בית נאמן בישראל
ויתברכו בכל מילי דמיטב

חלק מהוצאות הקונטרס נתגדב
ע"י ר' יהודה כהן שליט"א
לרגל הולדת נכדתו למזל"ט
בזכות מצוות זיכוי הרבים
יזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכיוצ"ח

חלק מהוצאות הקונטרס נתגדב
ע"י ר' שלמה פרקוביץ שליט"א
לרגל נישואיו בתו
ובזכות מצוות זיכוי הרבים
יזכו לבנות בית נאמן בישראל

עקר הרוח חיים מקבלין מהצדיק

עשרות קוראים מקבלים חיות חדשה בעבודת
ה' בדרכו של רביה"ק, בקונטרסי "רוחא דחיי"
היוצאים לאור מדי שבועיים, משיעורי הרה"ח
ר' חיים בנימין וורטהיימר ז"ל

חסיד ברסלב!

קח שיחת-פיה קבועה בעסק קדוש זה!

ויהיה לך חלק בזיכוי הרבים הגדול בהארת דעתו של רביה"ק בעולם

